

derimod — at principielt kan der ikke indvendes. Noget derimod, at Kommunerne give de paagjældende Sygekasser Erstatning, erstatte dem det Tab, som de muligvis maa lide ved at skulle optage saadanne Medlemmer. Vi vide jo, at efter Lov af 24de Januar 1844 er netop Sygdom stillet paa en særlig Maade, idet, naar en Mand eller Kvinde har boet 3 Aar i en Kommune, skal den Sygehjælp, de behøve i 6 Uger, ikke betragtes som anden almindelig Fattighjælp. Det er Noget, der slet ikke er fremmed i vor Lovgivning, og heller ikke i det Forslag, som den ærede Minister har indbragt i det andet Thing, at stille de Syge paa en særlig Maade med Hensyn til den Hjælp, de trænge til under saadanne Forhold. Og hvorfor saa ikke gjøre denne rimelige, humane Undtagelse? Det forekommer mig, at det egentlig ikke ret vel kan forsvares at lade Lovforslaget gaa fra os saaledes, at man siger, at de og de Personer ville vi gjøre Uret imod af rent formelle Grunde, fordi de ikke høre hjemme i denne Lov. Man har sagt, at de ikke høre hjemme i denne Lov, men jeg paastaar, de maa høre hjemme her, forsaavidt man ikke vil gjøre en moralsk Uret imod de Paagjældende. Jeg anbefaler altsaa paa det bedste Forslaget under Nr. 6, med Hensyn til hvilket jeg vedblivende ikke kan se Andet, end at det maa være en Konsekvens af den Forandring, som § 6 er undergaaet, ogsaa i den ærede Ministers Forslag. Ja, jeg vil endog saa sige, at dersom jeg havde Valget mellem til Slutning at skulle have den ærede Ministers oprindelige Forslag, som var forelagt ifjor, og saa det her foreliggende uden den Ændring, Mindretallet har foreslaaet, valgte jeg helst den ærede Ministers Forslag fra i Fjor, idet man derved ikke vilde komme til at gjøre Uret mod enkelte Individier. Der kunde maasse være enkelte Kasser, som kunde komme til at betale lidt for meget, men det som man nok ud over, og det vilde ikke ramme ensidigt. Jeg anbefaler paa det bedste dette Forslag under Nr. 6 til Vedtagelse.

Derester kommer jeg til det tredie Forslag, som er stillet af Mindretallet, nemlig Forslag under Nr. 7, med hvilket Ændringsforslaget under Nr. 13 hænger sammen. Forkastes det ene, maa ogsaa det andet forkastes. Jeg skal imidlertid fatte mig kort om dette Ændringsforslag, idet et andet æret Mindretal har sluttet sig til det og formentlig vil tage Ordet. Men jeg kan dog ikke ganske forbigaa det, thi Mindretallets Stilling, som ogsaa den ærede Ordfører udtalte, er jo ikke den samme. Den ærede Ordfører anførte væsentlig mod det Forslag,

som angaar Tilskudet, at dette ikke bør udredes af Kommunen, fordi, siger han, det er Kommunerne, hvem Fattighyrden paahviler. Det er ganske sandt, at det er Kommunerne, denne Byrde paahviler. Men det er lige saa sandt, at naar det blev Kommunerne og naar det vedblivende er Kommunerne, saa er det af Hensigtsmæssighedshensyn. Der er jo egentlig ikke noget Principielt at indvende mod, at det var Staten, der overtog hele Fattighyrden. Men jeg erkjender, at der er Grunde, Hensigtsmæssighedsgrunde — og navnlig, at en saadan Forørgelsesmaade vilde blive for dyr — der tale for, at man bliver ved Kommunerne. Men erkjendes det, maa det ogsaa erkjendes, at Fattighyrden rammer Kommunerne ulige haardt, og der er derfor ogsaa i Lovgivningen Bestemmelser, der have til Formaal noget at udjævne den for haarde Fattighyrde for Kommunerne. Jeg tror, at Lovgivningen mere og mere vil faae Tendents henimod, at hvor man ikke af rene Hensigtsmæssighedshensyn er nødt til at blive ved Kommunerne, vil Vidraget gaa over til at blive udredet af Staten, f. Ex. med Hensyn til abnorme Tilfælde, og man er jo allerede ved Sindsygkærsænenet gaaet noget hen i den Retning. Nu kan jeg ikke se bedre end, at de Kommuner, som have Sygekasser, og som have haft dem hele Tiden, i Reglen ere dem, som rammes haardt af Fattighyrden; det er jo dem, hvor der er de største Forretninger, hvor der er de fleste Arbeidere. Det er mærkeligt nok, men forsaavidt sørgeligt, at hvor der er de fleste Arbeidere d. v. s. i dem, som have det legemlige Arbejde, — jeg taler ikke om Arbeidere i almindelig Forstand, men om Arbeidere i snævrere Betydning — der er ogsaa den største Fattighdom. Det er næppe, som det burde være, men saaledes er Forholdet. Det forekommer mig derfor, at det netop vil være meget hensigtsmæssigt, at Staten gennem et Forslag som dette søger noget at udjævne den for store Byrde, som falder paa de Centrer, hvor Forretningerne sammenhøbes. Og det gjælder navnlig for Pladser udenfor Byerne — vi kunne tage f. Ex. Aimaget — og det vil for Resten i større eller mindre Grad gjælde, efter som Byerne blive større eller mindre. Det vil navnlig være de Pladser, som ligge tæt udenfor Byerne, der i Reglen ville være overbeholdede. Det forekommer mig meget rimeligt, om Staten ved sit Tilskud udjævne de Byrden noget, som jeg ikke kan indse, der hverken principielt eller af Hensigtsmæssighedshensyn kan indvendes det Allermindste imod. Men det er dog ikke væsentlig Grunde, hvorfor Mindretallet har ment, at det